

Arrest

nr. 128 484 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit. U verklaarde dat uw oom, Ansar Iqbal (de broer van uw vader) het op een dag aan de stok kreeg met rijke vrienden. De volgende dag mondde de ruzie uit in een schietpartij, waarbij uw oom per ongeluk iemand (een persoon behorende tot de malik –kaste) neerschoot. Uw oom nam daarop de benen. De politie kwam in dit verband bij u thuis langs en vroeg naar uw oom. De volgende dag ging uw vader zelf naar de politie, maar in plaats van hem te helpen, werd hij er geslagen, terwijl ze vroegen naar de verblijfplaats van uw oom. Die nacht nog passeerden 8 gemaskerde mannen bij u thuis langs en bedreigden daarbij de hele familie. De daaropvolgende dag ging uw vader opnieuw naar de politie om deze feiten aan te geven, maar weer weigerde de politie te luisteren en hem te helpen. In de periode daarna werden u en uw familie meermaals bedreigd, vermoedelijk door familieleden van de vermoorde persoon. Daarom

besliste uw vader om u weg uit Pakistan te sturen. U verliet Pakistan in mei/juni 2011 en vroeg in België asiel aan op 20 december 2012. U legt een geboorteakte neer om uw identiteitsgegevens te staven.

B. Motivering

Het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen :

Ten eerste kunnen er fundamentele vragen gesteld worden bij de door uzelf opgegeven geboortedatum. U beweert immers in 1998 geboren te zijn, terwijl uit een medisch onderzoek (botscan) door een onafhankelijke instelling (UZ Antwerpen) blijkt dat u op datum van 10 januari 2013 de leeftijd van 20,8 jaar (met een standaardafwijking van 1,7 jaar) zou hebben. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat u ook op het moment van de beweerde feiten (mei 2011) de meerderjarigheid zou hebben bereikt. De geboorteakte welke u ter staving van uw asielrelaas neerlegt is niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Zo blijkt uit informatie (bijgevoegd aan dit dossier) dat documenten vrijelijk te koop zijn in Pakistan. Bijgevolg heeft de omkoopbaarheid en de gebrekkige professionele deontologie van tal van openbare functionarissen ondermeer als gevolg dat de objectiviteit van de documenten en de attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden niet altijd gegarandeerd is en niet vermag op te wegen tegen de resultaten van bovenvermelde botscan. De vaststelling van bedrieglijkheid met betrekking tot de verklaarde minderjarigheid doet alvast afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In dit licht kunnen verder ernstige vragen gesteld worden omtrent de waarachtigheid van de door u beweerde feiten. Zo kon u bijzonder weinig precieze informatie verschaffen omtrent de omstandigheden waarin het schietincident plaatsvond. Immers, zo weet u niet precies wanneer het incident plaatsvond, waarover de ruzie ging en wie er bij dit schietincident precies om het leven kwam. U kwam niet verder dan te verklaren dat het ging om iemand uit de malik-kaste en kon geen precieze naam op het slachtoffer kleven (gehoor CGVS, blz. 8 en 9). Met betrekking tot het exacte tijdstip van de schietpartij sprak u zichzelf overigens tegen; enerzijds situeerde u de schietpartij de dag na de initiële ruzie (gehoor CGVS, blz. 8), anderszijds situeerde u de fatale schietpartij 6 à 7 dagen na de eerste ruzie (herconvocatie CGVS, blz. 4). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u gewoon deze laatste stelling. In dit verband dient ook een discrepantie vastgesteld te worden met betrekking tot het tijdstip waarop u besloot het land te verlaten; enerzijds verklaarde u dat er ongeveer 20 dagen lagen tussen de schietpartij en uw vlucht (gehoor CGVS, blz. 9), anderzijds verklaarde u dat er ongeveer 1 maand lag tussen de schietpartij en uw vlucht (herconvocatie CGVS, blz. 5).

Overigens situeerde u de beweerde feiten en uw uiteindelijke vlucht enerzijds in 2011 (gehoor CGVS, blz. 6): u gaf aan dat uw aankomst in België op de 20ste was, maar over de maand was u niet zeker. Eerst stelde u dat het in de zomer was, vervolgens gaf u aan dat het de tiende of elfde maand van 2011 moet zijn geweest. Daarentegen verklaarde u in de herconvocatie dat uw vlucht zich zeker afspeelde in 2012 (herconvocatie CGVS, blz. 3). Hiermee geconfronteerd beriep u zich op uw mentale toestand. U stelde dat u teveel stress had, dat uw verstand niet meer werkt, dat u alles vergeet en dat u wekelijks naar de dokter moet. Deze loutere beweringen zijn geenszins van die aard dat de voormelde tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of hiervan een begin van bewijs te leveren, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel (begin van) bewijs van vervolging voorlegt. In dit kader is het bijzonder bevreemdend te moeten vaststellen dat u enerzijds verklaarde geen enkel contact meer te hebben in Pakistan (gehoor CGVS, blz. 9), terwijl u anderzijds verklaarde een beroep te hebben gedaan op de vader van uw vriend in Pakistan met het oog op het bekomen van een geboortecertificaat (herconvocatie CGVS, blz. 7).

A fortiori beroept u zich meerdere keren (gehoor CGVS, blz. 9,11 en herconvocatie CGVS, blz. 6) op uw beweerde staat van minderjarigheid om aan te geven dat de Pakistaanse autoriteiten niets tegen u konden ondernemen. Naar eigen zeggen werd u dus de iure beschermd (tegen vervolging) door de Pakistaanse autoriteiten. Overigens kan ook vastgesteld worden dat het niet zo is, dat de Pakistaanse autoriteiten helemaal in gebreke bleven met betrekking tot de rechtsbescherming; volgens uw eigen verklaringen kon uw vader wel degelijk een klacht indienen en ondertekende hij deze ook (herconvocatie CGVS, blz. 7). Naar eigen zeggen werd er ook geen klacht ingediend tegen uw vader (herconvocatie CGVS, blz. 6).

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open

strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nota van het UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken en bij aangetekend schrijven d.d. 25 juni 2014 nog een verslag van een psycholoog.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien verzoeker (i) gelogen heeft over zijn leeftijd, (ii) vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de kern van zijn asielrelaas, en (iii) geen enkel stuk ter staving van zijn relaas kan voorleggen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Voor wat betreft verzoekers leeftijd volhardt hij in zijn beweringen geboren te zijn in 1998. Verzoeker wijst op de bewijskracht van de door hem voorgelegde geboorteakte en meent dat de commissaris-generaal de bewijskracht van deze akte terzijde schoof zonder enig onderzoek te voeren naar de authenticiteit daarvan.

Inzake de bewijskracht van verzoekers geboorteakte gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan deze akte slechts bewijswaarde kan worden ontzegd als de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan door de commissaris-generaal wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen echter ook om andere redenen dan vervalsing of valsheid aan de geboorteakte iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit biedt. Deze garanties blijken *in casu* niet aanwezig te zijn. Zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Pakistan makkelijk valse of vervalste documenten verkrijgbaar zijn op de zwarte markt. Bovendien laat een geboorteakte niet toe de fysieke band tussen verzoeker en het document vast te stellen wegens het ontbreken van een foto en dit mede gelet op het feit dat verzoeker geen identiteitskaart voorlegt. Tot slot bleek de inhoud van het stuk niet overeen te komen met de resultaten van een medisch onderzoek dat door een onafhankelijke instelling werd uitgevoerd. Waar verzoeker de resultaten van deze medische leeftijdtest betwist merkt de Raad op dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker had overigens, indien hij hiermee niet akkoord ging een beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de dienst Voogdij kunnen indienen, hetgeen uit de stukken van het administratief dossier niet het geval blijkt te zijn. De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd blijft derhalve onverkort gehandhaafd.

Verzoeker heeft een poging ondernomen om de asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststelling, door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd, heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de vaagheden en inconsistenties in zijn asielrelaas wijst verzoeker erop dat hij kampt met *“ernstige psychologische problemen”*. Verzoeker verwijst hiertoe naar zijn verwarde verklaringen op het gehoor, met name naar de grote chronologische inconsistentie aangaande het moment van binnenkomst in België. Deze verklaring zou illustratief zijn voor zijn verwarde toestand. De commissaris-generaal zou geen rekening gehouden hebben met deze problemen en tekort geschoten zijn in zijn verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen bij de ‘psy-cel’, wat verzoeker een schending acht van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voegt ter staving van zijn mentale toestand op 25 juni 2014 bij aangetekend schrijven een verslag bij van een psycholoog waar hij in behandeling is.

Op grond van de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het gehoorverslag blijkt dat dat verzoeker tijdens het gehoor weliswaar verklaarde verward te zijn, doch tot op heden nalaat een geneeskundig getuigschrift voor te leggen waaruit blijkt dat zijn cognitieve vaardigheden dermate zijn aangetast dat hij niet in staat is vlot te antwoorden op de vragen die aan hem gesteld worden. Uit het gehoorverslag blijkt dat overigens dat het interview op normale wijze heeft plaatsgevonden. Het causaal verband tussen mentale gezondheidsproblemen van verzoeker en de talrijke tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas is niet aangetoond.

Het stuk dat verzoeker op 25 juni 2014 aan het dossier toevoegt volstaat geenszins om zijn beweerde *“ernstige psychologische problemen”* te staven. Uit dit verslag blijkt enkel dat verzoeker met ernstige

agressieproblemen kampt, die hun oorzaak vinden in het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde minderjarigheid. Nergens uit dit verslag blijkt dat verzoekers mentale toestand dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, noch dat zijn geheugen op enige wijze zou zijn aangetast. Dit stuk vermag dus geenszins de vele vage en tegenstrijdige verklaringen te verklaren die werden vastgesteld tijdens verzoekers gehoor bij het Commissariaat-generaal. Zo bleek verzoeker niet bij machte om te verduidelijken wie er precies werd vermoord, noch om welke reden en wanneer deze moord zou zijn uitgevoerd. De uiterst vage verklaringen hebben betrekking op de kern van het asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt.

De bij het verzoekschrift gevoegde richtlijn van het UNHCR betreffende de bewijslast in asielzaken, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien deze richtlijnen bevestigen dat slechts aan een intern coherent en plausibel asielrelaas het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er zich heden in Punjab, de regio van herkomst van verzoeker, geen situatie voordoet die de toekenning van de subsidiaire bescherming onder voormeld artikel kan rechtvaardigen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om dit motief te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER